

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN VIERDE KWARTAAL 2022

Hoopvol

Nieuw-Zeeland, 1 oktober

Christie

Christie groeide op in een ongelovig Aziatisch gezin. Als tiener vroeg ze zich vaak af 'Wat heeft het leven nou te betekenen?'. Als iemand maar één leven te leven had, leek het haar het beste dat leven te vullen met eten, drinken en gelukkig zijn. Toch kwam zo'n soort leven ook heel betekenisloos op haar over. Tijdens een zekere zomer volgde Christie een aantal lessen in de Engelse taal. De docent kwam uit Amerika en was afgestudeerd in theologie. Aan het begin van de eerste les introduceerde hij zich door over het wonder te vertellen dat God zijn leven had gespaard in een auto-ongeluk. Zijn auto had volledig in de prak gelegen, maar hij had het idee gehad in een enorme bubbel te zitten waardoor hij geen schrammetje opliep. Het wonderlijke verhaal maakte diepe indruk op Christie en direct na de les vertelde ze haar ouders erover.

Tien jaar gingen voorbij en tijdens haar vakantie naar Canada dacht Christie plots weer aan God. In de buurt van haar hotel in Vancouver was een kerk. Ze zag een man bij de ingang van die kerk staan met een bord in zijn handen waarop ze 'Weer thuis' kon lezen. Later die dag liep ze voor een tweede keer langs de kerk en de man stond er nog met het bord 'Weer thuis'. Het waaide behoorlijk die dag en ze vroeg zich af waarom die man zulk hondenweer wilde trotseren om het bord omhoog te houden. Maanden later was ze de man met het bord nog niet vergeten. Ze kwam tot de conclusie dat het christelijke geloof iets unieks had.

Thuis schreef Christie zich in voor haar masteropleiding. Ze keek raar op haar neus toen haar docent haar en haar medestudenten een gelovig boek cadeau deed. Het boek raakte haar omdat het haar vragen beantwoordde over de betekenis van het leven. Ze mailde de docent om hem te bedanken en aan te geven meer over Jezus te willen leren. De docent bracht haar in contact met weer een andere docente die wekelijks een avondstudie organiseerde bij haar thuis. Christie voelde zich geliefd en welkom bij de studiegroep en al snel las ze dagelijks in haar Bijbel. Enige tijd later gaf ze haar hart aan God. Christie bezocht een aantal kerken en kerkelijke bijeenkomsten, maar iets zei haar dat haar relatie met God niet helemaal op orde was.

Twee jaar verstreken en tijdens een reis naar Nieuw-Zeeland zag Christie *Hope Channel* voorbijkomen op de televisie. Thuisgekomen struinde ze het internet af tot ze via YouTube op het sabbatschoolprogramma stuitte van *Hope Channel*. Eenmaal begonnen was ze niet meer te stoppen; het was haar lust en haar leven het sabbatschoolprogramma te beluisteren. In slechts een paar maanden tijd werkte ze drie jaar aan sabbatschoolmateriaal door – alle opnames die toen online beschikbaar waren. Door degenen in de les kon ze de Bijbel begrijpen en ze genoot van de glimlach op hun gezicht. Hoe meer ze keek, hoe duidelijker haar beeld van God werd. Ze beseftte dat God een genadig God is, die mensen maar al te graag tot zich roept om hen te verlossen en altijd klaar staat om te vergeven.

Voor het eerst in haar leven wist ze zeker dat ze op goede voet stond met God. Ze besloot zich bij de Adventkerk aan te sluiten en zich te laten dopen. 'Dank God dat Hij *Hope Sabbath*

School in mijn leven bracht om mijn geloof te doen groeien', zei ze. 'Nu ben ik bereid mijn leven aan Jezus te geven en wil ik een leven leiden dat God groot maakt. Daar draait ons leven om.'

Dank u voor uw dertiende sabbatgaven in 2016. Daardoor kan Hope Channel nu kosteloos worden uitgezonden in heel Nieuw-Zeeland. Door dit brede bereik kreeg Christie het te zien toen ze Nieuw-Zeeland in 2016 een paar dagen bezocht – hetzelfde jaar dat het kanaal kosteloos in het hele land te zien was. In dit kwartaal zetten we uw dertiende sabbatcollecte in om Hope Channel Television en Hope FM Radio naar Papoea-Nieuw-Guinea te brengen.

Onverwachte televisiester

Nieuw-Zeeland, 8 oktober

Graeme & Nicqui

Zonder zich er zelf bewust van te zijn, begon Graeme bekend te staan als de ster van *Hope Channel* in Nieuw-Zeeland. Toen hij naar een bijeenkomst van de 'Anonieme Alcoholisten' ging, herkende een vreemdelinge hem direct, al zag Graeme haar voor het eerst. 'Ik heb u gisteravond op TV gezien!', zei de vrouw verbaasd. Nieuwsgierig staarden de 26 mensen in de groep Graeme aan. Hij was gevraagd naar de bijeenkomst te komen om zijn levensverhaal te vertellen, maar nog steeds wist hij niet hoe hij het beste kon beginnen. De opmerking van de vrouw bracht hem op een idee. Hij vertelde de groep waarom hij überhaupt op televisie te zien was. Hij was een herstellende alcoholist, gered door Christus' genade. Op dat moment hoorden de 26 mensen in de ruimte over *Hope Channel*, dat voor ieder gezin in heel Nieuw-Zeeland te bekijken is.

Als Graeme zijn verhaal vertelt, legt hij uit dat hij vroeger een workaholic was geweest en dat die verslaving hem tien jaar lang naar de fles liet grijpen en zijn huwelijk kapotmaakte. Tot hij op de verlossende genade van Jezus was gestuit en, met Gods hulp, een punt achter het drinken had gezet. Hij hertrouwde en liet zijn nieuwe vrouw, Nicqui, kennismaken met de Adventkerk. Nicqui is nu ouderling in een plaatselijke adventgemeente. Graeme heeft te doen met mensen bij Anonieme Alcoholisten die worstelen met een alcoholverslaving. 'Het verlangen om te drinken heb ik al jaren niet meer. In plaats daarvan wil ik andere mensen de boodschap meegeven van hoop en herstel', zegt hij.

Graeme combineert zijn passie voor Anonieme Alcoholisten met zijn liefde voor God. 'De lessen die ik opdoe in mijn christelijke leven, probeer ik mee te nemen in mijn AA-leven, en andersom natuurlijk', legde hij uit. 'Ik ben een enorm gezegend mens, omdat we een thuisgroep hebben in de kerk die Nicqui en mij veel zegen brengt, waar ik ook kan delen wat ik bij de AA-bijeenkomsten leer'. Als hij zijn verhaal vertelt tijdens de bijeenkomsten van Anonieme Alcoholisten, komen de deelnemers al snel te weten dat hij christen is. Veel van hen kunnen daar maar moeilijk mee omgaan, vooral degenen die atheïstisch zijn, agnostisch of graag vloeken of schelden. 'Ben je gelovig?', vragen ze dan. 'Nee', reageert Graeme. 'Ga je naar de kerk?', 'Ja'. 'Naar welke kerk ga je?', 'De Adventkerk'. Maar weinig mensen kennen die kerk en dat haar leden de sabbat vieren. En dus legt Graeme uit hoe belangrijk de zevende dag is – en legt hij er de nadruk op dat hij elke dag een christen hoort te zijn.

'Onze diensten zijn op zaterdag, maar ik ben een zevendaagse christen', zegt hij. Twee dokters in Graeme's kerk verwijzen mensen met een alcoholprobleem veelal naar hem door. Op zijn beurt laat hij ze dan weer kennismaken met Anonieme Alcoholisten. Graeme vertelt zijn verhalen niet alleen, hij heeft ook een luisterend oor. Hij neemt mensen mee op boottochten en eet met hen, terwijl hij praat en luistert. Hij geniet van zijn evangelisatiewerk. Als hij thuiskomt, laat hij zijn vrouw maar al te graag weten: 'Je gelooft nooit wat God vandaag heeft gedaan!'

Drie krachtige ingrediënten

Nieuw-Zeeland, 15 oktober

Clifton Glasgow

Drie ingrediënten zijn er de oorzaak van dat de geloofsbijeenkomsten in Nieuw-Zeeland tot een krachtige energiebron uitgroeiden met blijvende resultaten. Wat die drie ingrediënten waren? Gebed, Betrokkenheid van alle leden en *Hope Channel*. Vijf maanden lang kwamen kerkleden wekelijks om 6 uur 's ochtends bij elkaar om te bidden voor de uitstorting van de heilige Geest tijdens de samenkomsten. Leden namen eveneens de verantwoording op zich voor de meer dan vier-weken-durende bijeenkomsten, organiseerden die samenkomsten en nodigden familie en vrienden uit. Toch was het evangelisatiewerk via de televisie het beste ingrediënt, mogelijk gemaakt door *Hope Channel*, een product van de dertiende sabbatcollecte in 2016. 'Kerkleden betrokken hun families en vrienden erbij, maar het overgrote deel was te danken aan het effect dat *Hope Channel* had', verklaart Clifton Glasgow. Hij behoorde tot de mensen die ervoor zorgden dat de bijeenkomsten op vijftien verschillende locaties in Auckland, de grootste stad in Nieuw-Zeeland, gladjes verliepen.

Tracey

Tracey, een alleenstaande moeder met vijf kinderen, worstelde met een drugsverslaving tot haar moeder, door een paar jaar eerder een adventkerk te hebben bezocht, er bij haar op aandrong *Hope Channel* te kijken. Terwijl Tracey luisterde naar de programma's die vol lof over Jezus spraken, begon de Geest tot haar hart te spreken. Het duurde niet lang voordat zij en haar moeder in de kerbanken zaten. Tracey, midden dertig, volgde een paar Bijbelstudies en zette tijdens de evangelisatiebijeenkomsten een punt achter het gebruik van illegale drugs. Inmiddels is ze gedoopt en volgt ze een opleiding om les te geven op een middelbare school. 'Ze staat zo positief in het leven', zegt Clifton. 'De vreugde van de HEER straalt gewoonweg van haar af als ze over God praat. Het is net alsof Hij er zelf is'.

Owen & Tina

Owen, gepensioneerd en maatschappelijk vrijwilliger op *Waiheke Island* in Auckland, en zijn vrouw Tina waren het volmondig eens met de adventistische boodschap nadat ze *Hope Channel* en andere televisiekanalen van plaatselijke adventisten hadden bekeken. Ze zetten de programma's op dvd's en verspreidden ze over het hele eiland. Ook baden ze om een kerk en bezochten ze meerdere panden, terwijl ze zich afvroegen hoe de HEER hun een gebouw in bruikleen zou geven. Toen kerkleiders evangelisatiebijeenkomsten organiseerden in Auckland, bood Owen meteen aan een gemeenschapsruimte te vinden en andere logistieke zaken te regelen. 's Avonds kwamen er zo'n dertig belangstellenden naar de bijeenkomst en de meesten van hen waren geen adventisten. Daarna lieten Owen en Tina zich dopen, waarmee ze de eerste leden werden van de *Waiheke church plant*. Ze komen samen in een bestaand kerkgebouw. Deze kerk is één van de twee kerken op het eiland die is ontstaan dankzij de evangelisatiebijeenkomsten.

Heath & Simone

Heath, een vechtkunstepert die in het verleden elitetroepen van het leger opleidde, begon *Hope Channel* te beluisteren met zijn vrouw, Simone. Via een adventistische collega binnen het bouwbedrijf waar ze werkten had hij over het televisieprogramma gehoord. Heath en Simone raakten overtuigd door de uitzendingen van *Hope Channel* en in hun hart groeide het verlangen een relatie op te bouwen met Jezus. Het echtpaar bezocht de erediensten op sabbat en de evangelisatiebijeenkomsten. Tijdens die bijeenkomsten werden ze ook gedoopt.

Audrey & Don

Een ouder echtpaar, Don en Audrey, waren bij toeval in aanraking gekomen met *Hope Channel* terwijl ze van het ene naar het andere televisiekanaal zaptten. Ze stonden versteld toen ze ontdekten wat een moeite de Adventkerk deed om de Bijbelse leerstellingen te volgen. Hun eigen kerk daarentegen week nog weleens van de Bijbelse principes af. Ze besloten de Adventkerk een kans te geven. Don en Audrey bezochten een plaatselijke adventkerk. Tijdens de evangelisatiebijeenkomsten besloten ze er lid van te worden. Door hun enthousiasme raakten hun volwassen dochters, wonend in Nieuw-Zeeland en Frankrijk, ook geïnteresseerd in de Adventkerk. Don is nu in de tachtig en moedigt mensen aan *Hope Channel* te kijken door flyers uit te delen in ziekenhuizen en op andere plekken. '*Hope Channel* is onmisbaar in de verspreiding van het evangelie', zegt Clifton. 'Het is een geweldig platform om het geweldige nieuws over Jezus te delen met een wereld die snakt naar hoop'.

Beroofd maar gezegend

Nieuw-Zeeland, 22 oktober

Richard

Vlak nadat een 81-jarige man lid was geworden van de Adventkerk in Nieuw-Zeeland, werd hij beroofd. Door deze overval nam zijn geloof niet alleen toe, hij kon de dieven ook nog eens over Jezus vertellen. Het begon allemaal op de avond dat drie tieners Richards huis binnenbraken in Whangarei, een stad in het noordelijkste puntje van Nieuw-Zeeland. Richard was diep in slaap toen één van de tieners door zijn slaapkamerraam klom en langs zijn bed sloop om de voordeur te openen voor de anderen. Richard was eigenlijk een lichte slaper die wakker werd bij het minste of geringste geluidje. Maar deze nacht kon je een bom naast hem af laten gaan, juist nu twee jongens van zestien en één van veertien zijn huis plunderden.

Tot hij wakker werd om naar de wc te gaan. De jongens merkten er niets van dat hij naar de badkamer liep en weer terug naar zijn bed. Zelf had hij ook niets door. Hij lag alweer te slapen toen de jongens in zijn auto sprongen die op dat moment in de garage stond en met piepende banden de nacht in scheurden. Een buurman hoorde het geluid en rende naar Richards deur om poolshoogte te nemen. *Klop, klop, klop!* De buurman klopte op Richards deur. Geen reactie. *Klop, klop, klop!* De buurman bonkte nu op de deur. En eindelijk werd Richard wakker. 'Is het tot je doorgedrongen dat je auto gestolen is?', vroeg de buurman. Opluchting overheerste bij Richard toen hij de lege garage zag. Hij was God dankbaar dat Hij hem gespaard had voor veel ergere dingen.

Twintig minuten later arriveerde de politie. Ze waren op Richards auto gestuit met de sleutels in het contactslot. Vervolgens hadden hun speurhonden de geur van de jongens op weten te pikken in een huis op zo'n 2 kilometer afstand. De politie reikte Richard zijn gestolen bezittingen aan: een tablet, een elektrisch scheerapparaat en de inhoud van zijn portemonnee. Toch eindigt het verhaal daar niet. Als onderdeel van hun straf sprak Richard drie keer af met de drie inbrekers. Hij stond versteld toen hij over hun leven hoorde en ontdekte dat hun ouders niet naar de bijeenkomsten kwamen. De jongens leefden of bij hun opa of bij hun tante. Richards hart smolt toen één van de jongens zijn oprechte excuses aanbood. 'Dit is je eerste vergrijp', zei hij. 'Ik keur niet goed wat je hebt gedaan, maar ik neem je niets kwalijk. Ik vergeef het je en ik hoop dat je hiervan zult leren. Een schadevergoeding hoef ik niet.'

Toch probeerden de jongens hun fouten recht te zetten. Een van hen maakte Richards oprit helemaal schoon door alle zwarte schimmel en mos te verwijderen. Ook bakte hij een cake en gaf die aan Richard. Een andere keer stond er een politieagent voor Richards deur om een envelop te overhandigen met tien briefjes van vijftig dollar, zo'n 3330 euro. 'Ik hoef geen smartengeld', liet Richard de politieagent weten. De politieagent legde uit dat het geld afkomstig was van de jongen die hij had omhelsd en van zijn opa. Het was een *koha*, een cadeau, wat gebruikelijk is binnen de cultuur van de Moriori. Richard schreef een lange dankbrief waarin hij de opa prees voor zijn goede opvoeding. Na de drie bijeenkomsten

waren de jongens de autoriteiten niets meer schuldig en werd een streep gezet door hun strafblad.

Richard, die zich vlak voor de diefstal bij de Adventkerk had aangesloten, vertelde dat zijn geloof enkel sterker was geworden door het voorval. Hij omschreef het als een wonder dat hij de nachtelijke inbrekers totaal niet opgemerkt heeft. Zijn hart is niet sterk door de hartaanval die hem twee jaar eerder overkwam. 'Normaal word ik van elk wissewasje wakker', legt hij uit. 'Ik leef alleen en ben in de tachtig. Ook 's nachts ben ik alert. Ik weet zeker dat God daar was in al zijn heerlijkheid, liefde en zachtmoedigheid. Als ik iemand aan het voeteneind van mijn bed had zien staan, was ik uit mijn dak gegaan, daar twijfel ik niet aan.' Ook voelt hij zich een gezegend man doordat hij met de jongens in contact is gekomen en hen een riem onder het hart kon steken. 'De HEER heeft dit weer zo geweldig aangepakt', zei hij. 'Sinds die tijd is mijn christelijke levenswandel met sprongen vooruitgegaan'.

Gebeden, planten en een pandemie

Australië, 29 oktober

Emmy

In Melbourne, Australië, was Emmy bijna haar huis kwijtgeraakt toen het bedrijf van haar man zijn uren drastisch inkortte vanwege de coronacrisis. Toch verloor ze de moed niet. Zij en haar man, Jonathan, waren kort geleden gedoopt en hadden zich aangesloten bij de Adventkerk. Ze begon te bidden voor een baan om Jonathan en haar drie zoons te onderhouden. De tegenslagen bleven komen. Emmy had haar rijbewijs nooit gehaald en de banenmarkt stond op z'n kop. Bij haar eerste sollicitatiegesprek nam ze een vriendin mee, waarna de werkgever de baan uiteindelijk aan haar vriendin gaf. 'Maak je geen zorgen', stelde Jonathan haar gerust. 'God heeft er zijn reden voor gehad dat jij deze baan niet kreeg. De baan stond niet op jouw lijf geschreven'. Emmy bleef bidden. Naast haar gebeden haalde ze er enorm veel voldoening uit vetplanten te kweken. Ze nam selfies met de planten en plaatste de foto's op Facebook. Ze werd lid van een Facebookgroep voor vetplantkwekers.

Op een dag was ze helemaal enthousiast door een video die een plantenkwekerij in de Facebookgroep geplaatst had. 'Ik zou willen dat ik bij jullie aan de slag kon', antwoordde ze onder de video. 'Ik ben gek op vetplanten'. 'Waar woon je?', luidde de reactie. Na het geven van haar adres moedigde de plantenkwekerij haar aan contact op te nemen met de directeur. De man aan de andere kant van de lijn had haar telefoontje afgewacht. 'Kan je vanmiddag om 16:30 naar onze plantenkwekerij komen?', vroeg hij. Emmy sprong een gat in de lucht. 'Natuurlijk!', zei ze. Het was helemaal fijn dat ze vanaf haar huis naar de plantenkwekerij kon wandelen. Niemand hoefde haar te brengen. Toch was Gods wil haar prioriteit. 'HEER, als dit geen goede baan voor me is, steek er dan een stokje voor', bad ze. Omdat ze niet te laat wilde komen, verliet Emmy haar huis om 13.30. Binnen dertig minuten stond ze voor de plantenkwekerij en duurde het dus nog wel even voordat haar afspraak zou beginnen. Terwijl ze wachtte, probeerde ze zich stilletjes te verschuilen achter één van de struiken om niet gezien te worden.

Maar de directeur van de plantenkwekerij had haar al gezien. 'Ben jij Emmy?', vroeg hij. Toen ze knikte, nodigde hij haar uit naar zijn kantoor te komen waarna hij de gang van zaken in het bedrijf omschreef. Vervolgens stelde hij alle werknemers aan haar voor en gaf hij haar een rondleiding langs de planten in hun kwekerij. Doordat hij zag hoe blij dit haar maakte, bood hij haar per direct een fulltime baan aan. Emmy kon niet geloven dat God haar reactie op Facebook had ingezet om haar tijdens een pandemie een baan te geven die zo dicht bij huis was. Op deze manier zouden zij en haar gezin genoeg geld binnenkrijgen om hun huis te houden. Emmy maakte zich binnen korte tijd wegwijs in het bedrijf, waardoor ze in kon springen als dat nodig was. Ze genoot ervan dat er zoveel verschillende dingen te doen waren. Ook fascineerde het haar te ontdekken hoe vetplanten zich voortplanten. Daar zou ze thuis mee kunnen experimenteren. Met toestemming van de plantenkwekerij nam ze stekjes mee naar huis om haar eigen verzameling te beginnen. Door haar werk vloog de tijd voorbij. God had haar gebeden in elk opzicht beantwoord.

Dat dacht ze ten minste. Op de dag waarop ze haar loon hoorde te krijgen, stond Emmy met lege handen. Op die vrijdag kreeg iedereen hun geld, behalve zij. Toen ze om uitleg vroeg, kreeg ze te horen dat haar geen salaris toekwam omdat ze stekjes mee naar huis had genomen. Emmy kon haar oren niet geloven. Ja, ze had stekjes mee naar huis genomen, maar daar was toestemming voor gegeven. Niemand had haar laten weten dat de stekjes haar salaris vervingen. Thuis spoorde haar man Jonathan haar aan de zaak aan God voor te leggen. 'Maak je geen zorgen', zei hij. 'We brengen het in gebed'. En dat deden ze, het hele weekend door. Op maandagochtend stond Emmy een fijne verrassing te wachten. Toen ze op haar werk kwam, had ze nog geen vraag gesteld over haar salaris of de vrouw van de directeur liep op haar af met een prachtige taart in haar handen en met welgemeende excuses. Ze zei dat er een groot misverstand was geweest en dat Emmy haar volledige loon zou ontvangen. Opluchting en vreugde vulden Emmy's hart. Weer had God haar gebeden beantwoord. Zij en haar gezin konden in hun huis blijven wonen tijdens de pandemie.

Van een coma tot Christus

Australië, 5 november

Peter

Toen Peter zeven jaar oud was en een zebrapad overstak bij zijn school, werd hij aangereden door een auto. Na school was hij op weg naar zijn huis in Brisbane, Australië. Door de klap vloog de jongen zo'n 50 meter de lucht in waarna hij op zijn rug terecht kwam. Zes maanden lang lag hij in coma. In die tijd maakte oma zich er grote zorgen over of hij niet gered zou worden. En dus regelde ze dat hij gedoopt werd. Toen Peter bij bewustzijn kwam, werd al snel duidelijk dat de aanrijding zijn hersenen had aangetast. Hij moest de meest normale dingen, zoals eten en naar de wc gaan, opnieuw leren. Ook kon hij niet lezen en vond hij het moeilijk te begrijpen wat mensen zeiden. Hoe zwaar het ook was, hij bleef zijn beste beentje voorzetten in de daaropvolgende acht jaar. In die periode nam zijn oma hem af en toe mee naar de kerk.

Peter vond het fijn naar de kerk te gaan. Hij beseftte dat hij naar God verlangde en wilde die wens maar al te graag vervullen. Dat was het begin van zijn geestelijke reis in de hoop dat doel waar te maken. Op zestienjarige leeftijd vroeg hij zijn moeder om toestemming vaker naar de kerk te gaan in plaats van af en toe met zijn oma op zondag. Moeder vond het goed en Peter begon zijn oma's kerk vijf keer per weekend te bezoeken: één keer op zaterdagavond, drie keer op zondagochtend en één keer op zondagavond. In tien jaar tijd woonde Peter vele erediensten bij en bezocht hij vele kerken. Hij trouwde en kreeg twee dochters. Hij werkte als meubelmaker toen hij voor het eerst over de Adventkerk hoorde via een adventistische klant.

De tijd verstreek en Peter verhuisde naar een woning in een straat in een buitenwijk van Brisbane waar ook een adventkerk stond. Hij zag de kerk dagelijks op zijn wandeling van en naar het treinstation. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn om daarnaartoe te gaan. Op een sabbatochtend zag hij auto's bij de kerk aankomen en besloot een bezoekje te brengen. Kerkleden reageerden blij en enthousiast toen ze Peter zagen. Hij werd uitgenodigd bij de sabbatschoolles. Hij leerde nieuwe mensen kennen. Na de kerk bood iemand zelfs aan hem even thuis te brengen. De daaropvolgende twee sabbatten ging Peter opnieuw naar de kerk. 'De mensen in de kerk zijn zo vriendelijk en zorgzaam', zei hij. 'Dat is echt één van de redenen waarom ik terug blijf komen'. Peter bestudeerde de Bijbel met de predikant van de kerk. Terwijl hij las, merkte Peter dat zijn geestelijke honger naar gerechtigheid gestild werd. Voor de eerste keer vond hij in Jezus wat hij nodig had. Hij besloot zijn hart aan Jezus te geven op de manier zoals de Bijbel voorschrijft: doop door onderdompeling. Hij had in coma gelegen tijdens zijn eerste doop en had niets meegekregen van wat er was gebeurd. Nu wilde hij zelf de beslissing nemen om zich te laten dopen.

Op een sabbat in 2021 steeg er een spontaan applaus op bij de leden van de *Caboolture* adventkerk toen hun vriend Peter uit het doopwater kwam. Zijn zoektocht naar geloof was op een geweldige manier voltooid en tegelijkertijd toch ook begonnen. Jezus zegt dat degenen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid gevuld zullen worden – en gelukkig

zullen zijn. 'Gelukkig wie hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.'¹

¹ Mattheüs 5:6

Solomon, wereldveranderaar

Papoea-Nieuw-Guinea, 12 november

Solomon

Solomon dacht dat hij de Bijbel best goed kende. Hij luisterde naar de predikant die uit de Bijbel voorlas vanuit de kerk in zijn dorp in Papoea-Nieuw-Guinea. Hij geloofde in de hemelse God zoals de Bijbel Hem omschreef. Toch had hij de Bijbel nooit zelf bestudeerd. Op een dag kwam een adventistische zending naar het bergrijke dorp en gaf Solomon een wit boek, genaamd *World Changers Bible* [Bijbel voor wereldveranderaars]. 'Ik ben gekomen om Gods Woord te delen met uw dorp', liet de zending weten. Solomon vond het fijn een eigen Bijbel te bezitten. De titel boeide hem: Bijbel voor wereldveranderaars. Hij vroeg zich af wat het betekende de wereld te veranderen. Hij bestudeerde de Bijbel nog wat beter. De vertaling leek op onze Groot Nieuwbijbel. Solomon zag dat de woorden makkelijk te begrijpen waren. Ook dat vond hij fijn. Net als vele andere dorpelingen ging hij nog steeds naar school, al was hij in de twintig.

De zending zag wel dat het Solomon boeide en nodigde hem uit naar een Bijbelstudiegroep te komen. 'We lezen dan over Jezus', zei hij. 'De Bijbelstudie duurt zo'n vijftien tot twintig minuten'. Tijdens de eerste bijeenkomst vroeg de zending Solomon en de anderen hun Bijbels open te slaan bij Marcus 1. Voordat ze aan het hoofdstuk begonnen, bad de zending: 'Lieve God, leid ons alstublieft. Dank U', zei hij. Na het gebed gaf hij Solomon de beurt om voor te lezen uit het eerste hoofdstuk van Marcus. Solomon las over Johannes de Doper, een spreker gehuld in kamelenhaar die wilde honing at en Jezus doopte in de Jordaan. Toen hij het verhaal gelezen had, vroeg de zending een ander het verhaal voor de tweede keer te lezen. Daarna gaf de zending weer iemand anders de beurt het verhaal na te vertellen zonder de Bijbel erbij te gebruiken. Vervolgens liet de zending weten dat het tijd was het stuk te bespreken. 'Heb je iets nieuws gehoord?', vroeg hij.

Nadat ze met elkaar gesproken hadden over wat nieuw voor hen was geweest, kregen Solomon en de anderen de vraag of het verhaal hen verbaasd had en of er iets was dat ze niet begrepen. Daarna vroeg de zending of het verhaal hun informatie had gegeven om te gebruiken of toe te passen in hun eigen leven. Iemand antwoordde dat het belangrijk leek gedoopt te worden. In het verhaal had Jezus zich per slot van rekening laten dopen. Aan het einde van de Bijbelstudie vroeg de zending 'Hoe ga je dit verhaal deze week met een ander delen?'. Daarna bad hij: 'Lieve God, dank U voor uw Woord. Help ons U te volgen. Amen.' Solomon genoot van de Bijbelstudie. Hij had echt het idee Jezus beter te leren kennen. In het jaar daarop groeide Solomons liefde voor Jezus met elke Bijbelstudie die hij volgde. Elke Bijbelstudie verliep op dezelfde manier. De groep sprak eerst een kort gebed uit. Daarna lazen twee mensen hetzelfde verhaal voor uit de Bijbel, waarna een derde persoon het verhaal in zijn/haar eigen woorden vertelde. Vervolgens vroeg de zending of ze iets nieuws hadden geleerd, verbaasd waren om iets of het moeilijk te begrijpen vonden. Ook stelde hij hun de vraag wat ze van het verhaal konden leren en hoe ze het toe konden passen in hun eigen leven en moedigde hij hen aan het verhaal die week te delen. Om af te sluiten, bad hij of iemand anders.

Solomon ontdekte dat de zendeling de Bijbel bestudeerde op de manier van de 'Discovery Bible Reading', een werkwijze die de Zuid-Pacifische Divisie in het leven had geroepen. Ook kwam hij te weten dat hij zijn nieuwe witte Bijbel te danken had aan een initiatief vanuit de Zuid-Pacifische Divisie om 200.000 Bijbels uit te delen aan jonge mensen. Nu pas begreep hij de titel van de Bijbel, 'Bijbel voor wereldveranderaars'. Een wereldveranderaar is een discipel van Jezus die als discipel wil leven om meer discipelen te winnen. Na een jaar Bijbelstudies besloot Solomon een wereldveranderaar te worden. Hij volgde Jezus' voorbeeld in Marcus 1 en liet zich dopen. Solomon is nu 26 jaar en zit in de tweede klas van de middelbare school. Hij stuurt een groep jonge mensen aan in de bouw van een nieuwe adventkerk in zijn dorp. Ook is hij een zendeling, die zijn *World Changers Bible* gebruikt tijdens zijn Bijbelstudies met gezinsleden en andere dorpelingen. 'Nu ik adventist ben, is het mijn grootste wens mijn familie lid te zien worden van Gods kerk', zegt hij.

Geen angst meer

Papoea-Nieuw-Guinea, 19 november

Jack

Dit is Jack. Hij hoort bij de Baimankanem-volksstam in Papoea-Nieuw-Guinea. Zolang Jack het zich kan herinneren, hebben hij en zijn volk geleefd onder een donkere wolk van angst en verwaarlozing in Jiwaka, een provincie in Papoea-Nieuw-Guinea. Nu is er niets mis met de provincie op zich. Ze is centraal gelegen en prachtig om in te wonen. Ze maakt deel uit van een zeer vruchtbare vallei met een lange, stromende rivier die voorziet in de behoeften van de mensen. Haar rijke grond brengt een overvloed aan gewassen voort, vooral koffie en thee.

Toch was het leven erg moeilijk voor de mensen van Jacks stam. De broodwinning van vele familieleden en vrienden werd overhoop gehaald door een eeuwig voortdurende cyclus van haat, geweld, ruzies over landrechten en andere interne conflicten. Door deze woekerende ruzie moest het stamvolk het stellen zonder de meest fundamentele overheidsdiensten. Niemand kreeg medische hulp van artsen en verpleegpersoneel. Kinderen in de stam gingen niet naar school. Er waren geen politieagenten om de wet en orde te handhaven in het gebied. Wegen werden niet onderhouden en waren bijna onbegaanbaar geworden.

Jack en zijn volk raakten gewend aan deze manier van leven. Ze spendeerden hun tijd onder die donkere wolk van angst en verwaarlozing. Tot de *Total Member Involvement* het gebied bereikte. *Total Member Involvement* is een initiatief van de Wereld Adventkerk dat elk kerklid aanmoedigt iemand tot Jezus te brengen. Kerkleden arriveerden in de regio en gaven Bijbelstudies aan Jack en zijn mensen. De Bijbelstudies waren een opstapje naar evangelisatiebijeenkomsten. Hoe meer Jack en zijn volk de Bijbel lazen, hoe meer hun wrok verdween. Mensen gaven hun hart aan Jezus door de doop. De adventisten organiseerden een speciale vredesceremonie om de stammen die eens zo tegen elkaar streden te verenigen.

Jack stond versteld door wat hij voor zijn ogen zag gebeuren. Hij zei: 'Ik ben één en al lof over de plaatselijke adventkerk. Die heeft een succesvol programma ingevoerd met de evangelisatiebijeenkomst die een week duurde, door de doopdiensten op sabbat en door een kleurrijke vredesceremonie die de harten van velen raakte. Vooral van de moeders en zussen, die tranen van vreugde hielden toen ze naast hun broers, mannen en zoons stonden. Deze vredesbijeenkomst staat voorgoed te boek in de geschiedenis van mijn volk'.

Jack riep zijn mensen op het voorbeeld van Paulus te volgen en het verleden naast zich neer te leggen en de toekomst hoopvol tegemoet te gaan. Hij zei: 'Afsluitend wil ik graag een oproep doen aan mijn volk: Laten we deze verandering omarmen en met elkaar de vrede en rust opbouwen en herstellen in onze gemeenschap. Net als Paulus ben ik de grootste zondaar, maar God is met me bezig en ik kijk ernaar uit te gaan waar Hij mij leidt.' Net als Paulus kon ook Jack zeggen: 'Hoewel ik Hem vroeger heb gelasterd, vervolgd en beschimpt. Toch heeft Hij zich over mij ontfermd, omdat ik door mijn ongeloof niet wist wat ik deed. Onze HEER heeft mij zijn genade in overvloed geschonken, evenals het geloof en de liefde

die we in Christus Jezus hebben. Deze boodschap is betrouwbaar en verdient onze volledige instemming: Christus Jezus is in de wereld gekomen om zondaars te redden. Onder hen neem ik de eerste plaats in. Toch heeft Christus Jezus zich juist over mij ontfermd om allereerst in mijn geval zijn grote geduld te tonen. Zo werd ik een voorbeeld voor allen die in Hem geloven en het eeuwige leven zullen ontvangen. Aan de Koning der eeuwen, de onvergankelijke, onzichtbare en enige God, zij de eer en glorie tot in alle eeuwigheid. Amen.²

² 1 Timoteüs 1:13-17

Matroos komt thuis

Tuvalu, 26 november

Barry

Op een klein rif in het midden van de Stille Oceaan nam een adventistische tante Barry elke sabbat mee naar de kerk. Maar op zondag ging Barry met zijn moeder en vader naar een andere kerk. Je begrijpt wel dat Barry er geen wijs uit kon worden terwijl hij opgroeide in Tuvalu, een kleine eilandstaat met 11,000 inwoners over negen kleine eilanden tussen Australië en Hawaii. De negen eilanden van het land Tuvalu vormen met elkaar een gebied van slechts ca. 26 vierkante kilometers.

In Tuvalu is het gebruikelijk dat de jongste zus van de moeder de kinderen opvoedt. En dus groeide Barry na zijn geboorte op bij zijn tante, Pena. Pena was dol op Barry en behandelde hem als haar eigen zoon. Elke sabbat nam ze hem mee naar de *Niutao Seventh-day Adventist Church*, de enige adventkerk op het rif, Niutao. Barry's moeder vond het helemaal niet erg dat haar zoon de adventkerk bezocht. Net als haar zus was ze gedoopt lid van de kerk. Haar man daarentegen hoorde bij een andere christelijke denominatie.

En dus namen Barry's ouders hem op zondag mee naar een andere kerk, terwijl hij op sabbatten met zijn tante in de adventkerk kwam. Als tiener koos Barry ervoor naar de zeevaartschool te gaan om matroos te worden. Tuvalu ligt in het midden van de oceaan. Daarom verdienen veel inwoners hun brood als zeeman. Zo ook Barry. Hij werkte als matroos en stuurde geld naar zijn familie thuis om hen te helpen. Ook na zijn huwelijk bleef hij zeeman en stuurde hij zijn verdiende geld naar zijn vrouw en vier kinderen.

Omdat hij opgegroeid was in twee verschillende kerken, wist Barry niet wat hij van God moest vinden. Zijn vrouw, Taufua, ging naar dezelfde kerk als zijn vader. Zijn zeeleven hield hem ver weg van de kerk en het duurde dan ook niet lang of hij ging niet meer naar de kerkdiensten waarna zijn leven in duigen viel. Hij raakte verslaafd aan tabak en dronk veel. Zijn alcoholisme veroorzaakte drie ernstige motorongelukken in de tijd dat hij zijn thuis bezocht op walverlof en in de hoofdstad van het land kwam, Funafuti. Elke keer werd hij met spoed, al bloedend en buiten bewustzijn, naar het enige ziekenhuis van het land gebracht.

Barry had er weinig plezier in met zijn gezin te zijn. Zijn vrouw, Taufua, die als ambtenaar werkte voor de staat van Tuvalu, genoot er niet van als ze met haar man was. Ook hun vier kinderen vonden er thuis niets aan. Het gezin bad nauwelijks samen. Plotseling werd de familie overvallen door ziekte. Het oudste kind, Liena, kreeg de bof en werd met de grootste urgentie naar een ziekenhuis gevlogen in Fiji. Barry en Taufua waren bij hun veertienjarige dochter op die twee-en-een-half-uur-durende vlucht via *Fiji Airways*.

In het ziekenhuis dacht Barry, voor het eerst in jaren, weer eens aan God. Hij herinnerde zich dat zijn tante hem als jonge jongen mee had genomen naar de adventkerk. Hij begon te bidden. Liena herstelde. Terug in Tuvalu nam Barry ontslag als zeeman. Hij wilde de kwade invloeden van zijn oude leven vermijden en een nieuw begin maken met God. Elke sabbatmiddag bestudeerde hij de Bijbel met zijn vrouw en Liena in de adventkerk. Op sabbatochtend waren hij en zijn gezin samen in de kerk. Hoe meer ze dat deden, hoe meer

hun verlangen toenam over de Bijbel te leren. Ook deden ze hoe langer hoe meer mee aan activiteiten in de kerk.

In 2021 volgden Barry, zijn vrouw en hun oudste dochter Jezus' voorbeeld door het doopwater in te gaan. Barry en Liëna werden gedoopt en lid van de Adventkerk in april. Twee maanden later, in juni, deed Taufua hetzelfde. Hun huis is nu vol blijdschap doordat het gezin samen bidt. De vier kinderen vinden het fijn thuis te zijn. Taufua is blij als haar man thuis is. En Barry geniet ervan om met zijn gezin te zijn – en met God.

Hier ben ik! Stuur mij

Samoa, 3 december

Asiata

Asiata, vader van drie volwassen kinderen en opa van drie kleinkinderen, kende het acroniem ADRA niet toen hij in Apia, de hoofdstad van Samoa, een land in de Stille Oceaan, bij het kantoor van ADRA kwam voor een sollicitatiegesprek. Hij wist maar al te goed dat hij werkloos was en geld nodig had om zijn gezin te onderhouden. Tijdens het sollicitatiegesprek legde de directeur van ADRA uit waar het acroniem voor stond: *Adventist Development and Relief Agency* [adventistisch instituut dat zich inzet voor ontwikkelingswerk en rampenbestrijding]. Ze legde uit dat ADRA iemand in wilde huren om de gemeenschap voor te bereiden op cyclonen en andere natuurrampen.

Asiata vond het een fijn idee zijn familie en burens te helpen zich beter voor te bereiden op cyclonen. Elke paar jaar wordt Samoa getroffen door een ingrijpende cycloon, die huizen verwoest, wegen wegspoelt, elektriciteitslijnen omverhaalt en levens in gevaar brengt. Hij was de juiste persoon voor deze aanstelling als gemeenschapsfacilitator. Al was Asiata nog maar net terug in Samoa na enige tijd in Australië door te hebben gebracht, zijn leven lag diep geworteld in de plaatselijke gemeenschap. Zijn familie had de dorpskerk opgericht, waarbinnen hij posities bekleedde evenals in zijn religieuze denominatie. Asiata kreeg de baan bij ADRA.

Toen de dag kwam dat hij moest beginnen, stond hij voor een dilemma. De directeur van ADRA had zijn eerste dag gepland op de dag van zijn examen om in zijn religieuze denominatie te mogen spreken. Hij wilde zo graag werken. Hij had het geld nodig. Toch wilde hij het examen ook niet laten schieten. Hij hield van God. Hij legde zijn probleem voor aan de directeur van ADRA. 'Dat geeft niks', zei de ADRA directeur tegen hem. 'Maak je examen maar. Begin volgende week maandag hier.' Asiata voelde zich enorm opgelucht. Hij stelde de flexibiliteit van de ADRA-directeur enorm op prijs, evenals haar respect voor zijn geloof. Hij haalde zijn preekexamen en begon de maandag daarop met zijn nieuwe baan.

Een aantal maanden verstreek en hij vernam dat de Adventkerk speciale bijeenkomsten organiseerde in Samoa. Een evangelist zou vanuit Australië overvliegen om in een groot congrescentrum te spreken. De bijeenkomsten zouden door heel Samoa *live* uitgezonden worden op schermen in adventkerken. Asiata kreeg een uitnodiging de centrale bijeenkomsten bij te wonen in het congrescentrum. Hij vroeg zijn vrouw, twee volwassen kinderen, een schoondochter en andere mensen uit het dorp ook naar de bijeenkomsten te komen en ze stemden toe. Elke bijeenkomst, veertien avonden lang, zat hij op de voorste rij, zowat op het podium. Bij elke oproep naar voren te komen, was hij de eerste. Toen de evangelist vroeg wie zich wilde laten dopen, stond hij weer op. Net als zijn vrouw, hun twee volwassen kinderen en hun schoondochter liet ook Asiata zich dopen op de laatste sabbat van de bijeenkomsten.

Drie jaar gingen voorbij en in het najaar van 2020 stond er opnieuw een twee weken durende samenkomst op het programma in Samoa. De spreker? De voorzitter van de

Adventkerk in Samoa. Hij vroeg Asiata elke bijeenkomst te beginnen met een gezondheidsboodschap van vijftien minuten. Asiata kon de luisteraars er onder andere over vertellen dat een gezonde levensstijl diabetes tegengaat. Diabetes is één van de meest voorkomende aandoeningen waardoor vele inwoners van Samoa hun tenen moeten laten amputeren.

Asiata nodigde zijn burenen uit naar de bijeenkomsten te komen. Elke dag na werk, veertien avonden lang, pikte hij zijn burenen op met zijn busje en reed hij hen naar de bijeenkomsten. Zes van hen lieten zich dopen. In 2021 organiseerde de Adventkerk weer een ander programma en opnieuw nodigde Asiata zijn burenen uit. Twee van hen lieten zich dopen. Asiata is overgelukkig. 'Ik geloof dat God me naar ADRA leidde', zegt hij. 'God gaf me dit werk en stelde me in staat geestelijk te groeien'. Asiata's lievelingstekst uit de Bijbel is Jesaja 6:8: 'Wie zal Ik sturen? Wie kan namens ons gaan?' Ik antwoordde: 'Hier ben ik, stuur mij'.

God verbetert wie Hij roept

Vanuatu, 10 december

Frank

Frank werd flink verwend terwijl hij opgroeide in Vanuatu, een land in de Zuidelijke Stille Oceaan. Als enige zoon uit het tweede huwelijk van zijn vader, was hij de oogappel van zijn ouders. In de Bijbel was ook de jongen Jozef de pupil van zijn vader Jacob. En net als in het verhaal over Jozef konden Franks halfbroers uit het eerste huwelijk van zijn vader hem door jaloezie niet uitstaan. Terwijl hij thuis niet gelukkig was, had Frank er plezier in naar de plaatselijke *Aore Adventist Academy* te gaan. Hij kreeg nieuwe vrienden en vond het fijn de kerk iedere sabbat te bezoeken. In de periode dat hij naar de middelbare school ging werd hij helaas ziek en belandde in het ziekenhuis. Zijn ouders waren bang dat het zijn leven zou kosten en daarom hielden ze hem thuis toen hij uit het ziekenhuis ontslagen werd. Dat besluit betekende het einde van Franks opleiding. Hij zou zijn middelbare school niet afmaken.

Net als de jongens in zijn dorp groeide Frank op tot een ongeschoolde inwoner. Hij had de papieren niet om aan een baan te komen. Na de dood van zijn vader erfden zijn oudere halfbroers hun land, waardoor Frank met lege handen stond. Frank werd een verloren dorpsjongen zonder betekenis of doel in het leven. Er was één ding waar hij altijd veel lol in had gehad op de *Aore Adventist Academy*: timmerles. Hij had geleerd meubels te maken. Toen hij aan die timmerlessen dacht, begon hij zijn brood te verdienen door bescheiden meubelstukken in elkaar te zetten en kleinschalige woningen te bouwen voor zijn dorp. De jaren verstreken, Frank trouwde en kreeg kinderen. Op een gegeven moment zette hij een punt achter zijn meubelmakerij en leefde vanaf die tijd op het geld van zijn moeder en schoonfamilie. Hij en zijn vrouw hadden voortdurend ruzie, omdat zijn vrouw hem altijd voor de voeten gooide dat hij werk moest zoeken om zijn gezin te onderhouden. Een uitweg leek er niet te zijn.

Uit complete wanhoop viel Frank op een avond op zijn knieën en smeekte God om hulp. 'Geef me alstublieft de kans mezelf te bewijzen', bad hij. Korte tijd later bood een oudere halfbroer, Ken, Frank een timmermansbaan aan op een kokosnoot- en cacaoerderij. Frank dankte God voor de baan en zette zijn beste beentje voor om de boerderijgebouwen te repareren. Een tijdje later huurde een conservenfabriek hem in als klusjesman. Zijn werk trok de aandacht van de opziener. Toen de conservenfabriek failliet ging, begon de opziener zijn eigen bedrijf en huurde hij Frank in om meubels met hem te maken en commerciële gebouwen te ontwerpen. Frank boerde goed en hij vergat God. Hij dacht niet meer aan zijn wanhopige gebed om hulp. Tot een zekere nacht. Terwijl hij sliep, droomde Frank dat zijn oma een hemels bericht bracht. Zijn oma beloofde hem dat hij een vooraanstaand zakenman zou worden met een eigen bedrijf. Maar dat zou alleen gebeuren als hij God trouw was. Frank stond versteld door de droom en hij besloot zijn hart aan God te geven. Voortaan zat hij elke sabbat in de kerk.

Binnen een paar jaar tijd werd de droom werkelijkheid. Frank werd de eigenaar van een succesvol bouw- en timmerbedrijf met een team van werknemers onder zich. Vanuit zijn

verlangen God trouw te zijn, bracht hij een bezoek aan zijn geboortedorp om vrede te sluiten met zijn oudere halfbroers en het goed te maken met de rest van zijn familie. Hij kwam tot de ontdekking dat zijn halfbroers een kleine adventkerk hadden gebouwd met behulp van plaatselijke bouwmaterialen. *Maranatha ASI* had benodigdheden geschonken om in de toekomst een grotere kerk te kunnen bouwen, maar verder dan de constructie waren ze niet gekomen. Frank bood zijn hulp aan en ontwierp en bouwde een grotere kerk. Het gaf hem een fijn gevoel een huis voor God te bouwen. Hij wilde meer doen. En daarom zette hij een zendingspost op om op de 83 eilanden van Vanuatu onafgewerkte kerken te herstellen en te voltooien. Vandaag de dag sponsort zijn bedrijf vele kerkprojecten en is hij de hoofdouderling van de *Bora Bora* kerk, een dorpskerk op het eiland Santo. Frank laat weten dat zijn leven nu betekenis en een doel heeft. 'Ik ben God zo dankbaar dat Hij me heeft opgeheven van een ongeschoolde dorpsjongen tot een gekwalificeerde bedrijfstimmerman', zei hij.

Een biddende vrouw

Vanuatu, 17 december

Damatui

Damatui en Stelling hielden er een vreemde aanbiddingsregeling op na. Elke sabbat ging Stelling met hun drie zoons naar de adventkerk op het eiland Efate in Vanuatu, een land in de zuidelijke Stille Oceaan. Elke zondag ging Damatui naar een andere kerk op het eiland, waar hij als ouderling diende. Hoewel getrouwd gingen ze nooit samen naar de kerk. Thuis spraken ze nooit over hun godsdienst. De kleinste discussie over de Bijbel zou ongetwijfeld een fikse ruzie opleveren.

Het echtpaar had vrede met hun manier van aanbidden, al verlangde Stelling er diep vanbinnen naar dat Damatui zich bij de Adventkerk zou aansluiten. Zodra de kerk een speciaal programma organiseerde, nodigde ze hem uit om mee te gaan met haar en hun kinderen. Elke dag bad ze ernstig tot God dat Hij haar man zou wijzen op de waarheid over de sabbat die de Bijbel leert.

Op een dag hoorde ze dat de *Seventh-day Adventist Mission* in Vanuatu een huwelijksseminar organiseerde en ze vroeg haar man ook te komen. Damatui stemde toe en door het seminar vernieuwde hij zijn huwelijksgevoelens met God als getuige. Het seminar deed hun huwelijk goed en Stelling hoopte er het beste van. Ze voelde dat God haar man stapje voor stapje leidde naar waar hij moest komen.

Het jaar daarop organiseerde de *Mission* in Vanuatu een congres voor mannen. Een plaatselijke kerkouderling vroeg Damatui erbij te zijn. Damatui twijfelde eerst wat, maar ging uiteindelijk in op de uitnodiging het weekevenement bij te wonen op de campus van de *Aore Adventist Academy* op een ander eiland. Enige tijd later kwam de kerkouderling bij hen langs om Damatui een vliegticket aan te bieden voor het congres. Damatui stond met zijn mond vol tanden toen hij het gulle geschenk in handen kreeg.

In de tijd dat Damatui het congres bijwoonde op Santo Island, was zijn vrouw thuis met hun kinderen en smeekte ze God in gebed het hart van haar man te raken. Aan het einde van het congres ging Damatui weer naar huis en was hij één en al enthousiasme over wat hij had ervaren. Enige tijd verstreek weer tot de *Mission* in Vanuatu een evangelisatieprogramma op touw zette dat op de nationale televisie te zien zou zijn en via *Hope Channel*. Stelling's kerk behoorde tot één van de locaties waar de mensen het initiatief, dat drie weken zou duren, konden bekijken.

Omdat Damatui een busje bezat, werd hij ingehuurd om mensen naar de kerk te brengen. De eerste twee weken deed hij dat elke avond trouw, maar hij bleef nooit om te luisteren naar wat gezegd werd. In de laatste week besloot hij eens polshoogte te nemen en te blijven. De vraag van de predikant wie bereid was zich te laten dopen, raakte Damatui's hart. Die avond besloot hij zich te laten dopen. Toch bleef hij zitten, terwijl mensen naar voren liepen tijdens de oproep van de predikant. Diep van binnen was er echter geen twijfel te bekennen bij hem: hij zou zich laten dopen.

Op vrijdagmiddag bracht Damatui een bezoekje aan de predikant van de kerk en zei hij lid te willen worden van de Adventkerk. Op sabbatochtend was Damatui één van tientallen dopelingen. Waarschijnlijk was er geen toeschouwer zo gelukkig als Stelling. Ook hun drie zoons waren dolblij. Dat gold niet voor de leiders van Damatui's vroegere kerk. Ze probeerden hem over te halen weer terug te komen, maar hij weigerde. Hij zei hun Gods ware kerk gevonden te hebben.

Damatui is nu assistent ouderling in de enige adventkerk die zijn dorp, Erakor, rijk is. De kleine churchplant groeit snel en hoopt binnenkort een volwaardige kerk te zijn. 'Als ik terugkijk op mijn leven, weet ik dat ik één van mijn beste beslissingen ooit genomen heb, niet alleen voor mijzelf, maar ook voor mijn hele gezin', stelt Damatui.

Gevangene

Fiji, 24 december

Salote

Salotes hart huilde toen de nieuwsverslagen ook Fiji bereikten. Ver weg in het Midden-Oosten hadden 200 gewapende soldaten 45 Fijiaanse vredeshandhavers opgepakt en hielden ze hen gevangen op een onbekende locatie in Syrië. Salotes 34-jarige zoon was nog maar kort geleden van huis gegaan voor een expeditie met VN-vredeshandhavers in het Midden-Oosten. Het duurde even voordat de namen van de ontvoerde Fijiaanse vredeshandhavers in de openbaarheid kwamen en Salote vroeg zich af of haar zoon nog in leven was. De woorden van Jeremia 29:11 schoten door haar gedachten: 'Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de HEER: Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk; Ik zal je een hoopvolle toekomst geven.' Salote wist nog dat ze voor haar zoon gebeden had, nog voordat hij van huis vertrokken was. Ze hoefde niet bang te zijn, hij was veilig in Gods handen.

De volgende dag ging de telefoon. Salotes schoondochter belde. Huilend vertelde ze haar dat haar man, Salotes zoon, bij de 45 krijgsgevangenen zat. Hij was de aanvoerder van het vredesteam. Salote had het nieuws al aan zien komen. 'Maak je geen zorgen', zei ze. 'God staat toe dat dit gebeurt en Hij heeft daar zijn eigen goddelijke reden voor. Jij en ik moeten het aanvaarden en God bidden dat de 45 mannen vrijgelaten worden.' Haar woorden bemoedigden het geloof van hen beiden en net als de moeders en vrouwen van de andere krijgsgevangenen baden ze, vastten ze en deden ze een beroep op Gods beloftes.

Terwijl Salote bad en op een teken van leven wachtte tijdens de zware periode in 2014, groeide ze enkel dichter tot God. Ze wist maar al te goed dat de toekomst donker leek, maar dat die duisternis minder werd of helemaal weging door vrede in het hart te hebben. Ze hield zich vast aan Jesaja 26:3 waarin staat dat God vrede schenkt aan degenen die op Hem gericht blijven door op Hem te vertrouwen. Vers 4 voegt daar nog aan toe: 'Vertrouw op de HEER, voor altijd, want de HEER is een eeuwige rots'.

Salote kon rustig en standvastig blijven door te aanvaarden dat haar zoon misschien niet levend terug zou komen. Ze deed een beroep op Filippenzen 4:6 waarin staat: 'Wees over niets bezorgd, maar vraag in alle omstandigheden aan God wat u nodig hebt en dank Hem in uw gebeden'. Door realistisch te blijven realiseerde ze zich des te meer in welke tijd ze leefde: de laatste dagen van de geschiedenis van deze wereld, zoals voorspeld werd door Koning Nebukadnezars droom over het beeld in Daniël 2. Dit besef gaf haar kracht en hoop.

Veertien dagen nadat ze gevangen waren genomen, werden haar zoon en de andere vredeshandhavers vrijgelaten. Dankbaar brachten de families God eer en Salote kwam te weten dat Gods liefde haar weg had weten te banen in het legerkamp. Haar zoon en zijn mannen hadden God niet mogen aanbidden, maar op de derde dag van hun gevangenschap waren ze tot het besluit gekomen evengoed te bidden en te vasten. In stilte waren ze in gebed gegaan, één voor één, terwijl ze daar op de grond lagen en elkaars handen vasthielden.

Als de ene man zijn gebed gebeden had, kneep hij stevig in de hand van de volgende man. Binnen veertien dagen hadden de krijgsgevangenen zo'n mate van respect afgedwongen bij hun overheersers dat een paar soldaten een traantje lieten bij hun afscheid. De krijgsgevangenen konden ongedeerd weer terug naar hun eigen kamp. In *De wens der eeuwen* vertelt Ellen White, 'We moeten Zijn genade, zoals die aan Gods mannen in het verleden bekend is gemaakt, erkennen, maar vooral ons persoonlijk getuigenis is van grote betekenis'³. Dit is Salotes getuigenis. Dit is een verhaal over Gods genade. 'Hij is absoluut aanwezig waar Zijn liefde tot uiting komt', zegt ze. 'Zelfs in de moeilijkste omstandigheden zal Hij de weg banen om Zijn liefde en de boodschap van verlossing te delen'.

³ Ellen G. White, *De wens der eeuwen*, p. 281.

Invloedrijke sapjesbar

'Dertiende' sabbat: Fiji, 31 december

Wailoaloa Beach is een populaire vakantiebestemming door haar betaalbare logies, restaurants en vooral door de vele bars en nachtgelegenheden in Nadi, Fiji. Toen COVID-19 Fiji bereikte, moesten vele kleine koffieshops, fastfoodzaken en restaurants langs het strand hun deuren sluiten. Het Bamboo Resort was één van die etablissementen. Drie plaatselijke adventkerken zagen hun kans schoon en begonnen met het *Bamboo Resort* samen te werken om de *Bitu Wellness Bar* te openen, een sapjesbar die wellness- en gezondheidsprogramma's aanbood, zoals biometrische screenings, oefenprogramma's, vet-verlies uitdagingen, en gepersonaliseerde maaltijdindelingen. Al snel raakten de plaatselijke inwoners gecharmeerd van de bar, waarvan de naam '*bitu*' bamboe betekent in hun eigen taal. In bosjes kwamen ze naar de bar toe om gezonde fruitdranken te krijgen.

De kerkleden baden dat de bar tot een centrum van invloed zou worden om Fijians aan te moedigen hun gezondheid op een meer holistische en natuurlijke manier te benaderen. In hun omgeving worstelen vele mensen met kwalen die veelal te wijten zijn aan hun leefstijl, zoals diabetes. De bar, bekostigd door de *10,000 Toes Campaign* in de Zuid-Pacifische Divisie, een resultaat van de dertiende sabbatgaven in 2019, probeerde ook gezonde alternatieven te bieden voor alcohol. Tot een tweede coronagolf Fiji trof en de autoriteiten te kennen gaven dat het *Bamboo Resort*, evenals de bar, haar deuren moest sluiten. Twee weken lang belden de klanten dagelijks op om te weten te komen wanneer en waar de sapjesbar weer zou openen. Wat volgde, is onvoorstelbaar. Het echtpaar dat het naburige *Beach Escape Resort* beheerde, had dag-in-dag-uit gezien hoeveel mensen naar het *Bamboo Resort* waren gekomen en dat meer mensen de sapjesbar bezochten dan hun alcoholische drankbar. Ook merkten ze op dat het aantal ongevallen op straat door alcohol afnam.

Het echtpaar nam contact op met kerkleden en zei dat ze hun alcoholische drankbar te mochten gebruiken, evenals andere voorzieningen zoals een wellnesscentrum. Kerkleden wezen het aanbod aanvankelijk af, omdat ze geen vruchtensappen wilden aanbieden op een plaats waar ook alcohol geschonken werd. Tot de managers uitlegden dat ze een punt zouden zetten achter het schenken van alcohol. De alcoholische producten werden uit de bar verwijderd en de apparatuur werd vervangen door sapmachines, blenders, fruit, groenten en kruiden. De *Bitu Wellness Bar* mocht en kon weer aan de slag! Kerkleden stonden er versteld om op welke geweldige manier God dit had geleid. De sapjesbar had niet alleen haar stempel gedrukt op de vaste klanten van het *Bamboo Resort*, de bar veranderde het *Beach Escape Resort* ook tot een gemeenschapscentrum dat hoop en genezing brengt aan de omgeving.